

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 13 2019, nummers 364 – 391 dinsdag 2 april 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Wro	9
Planschade.....	9
Ambtenarenrecht.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	12
Bijstand	12
Volksverzekeringen.....	13
Sociale zekerheid overig	13
Bestuursrecht overig.....	15
Huisvesting	15
Onderwijs	16
Wet openbaarheid van bestuur	17
Vreemdelingenrecht.....	19
Regulier.....	19
Asiel.....	19
Richtlijnen en verordeningen	25
Vreemdelingenbewaring	26

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 364

ABRS, 27-03-2019, 201802948/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Texel.

Awb 6:22

PASSEREN GEBREKEN. I.c. is van het horen geen schriftelijk verslag gemaakt. Van de hoorzitting is wel een digitaal audioverslag gemaakt. Het enkele feit dat een schriftelijk exemplaar van het verslag tot op heden niet voorhanden is, kan niet leiden tot het oordeel dat [appellant] om die reden door dit gebrek is benadeeld.

Dwangsbesluiten. [...]

[appellant] betoogt terecht dat de rechtbank er niet zomaar aan voorbij mocht gaan dat van het horen geen schriftelijk verslag is gemaakt. Dit leidt echter niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak, omdat de Afdeling van oordeel is dat dit gebrek, gelet op het hiernavolgende, met toepassing van artikel 6:22 van de Awb kan worden gepasseerd.

Volgens de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6:22 van de Awb (Kamerstukken II 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 14) is niet de aard van het geschonden voorschrift beslissend voor de beantwoording van de vraag of een gebrek in een besluit kan worden gepasseerd, maar uitsluitend het antwoord op de vraag of door de schending iemand is benadeeld.

Toepassing van artikel 6:22 van de Awb is mogelijk indien aannemelijk is dat de belanghebbende door het gebrek in het bestreden besluit niet is benadeeld. Een gebrek dat herstel behoeft, leent zich in beginsel niet voor toepassing van deze bepaling. In gevallen waarin van het bestuursorgaan een bepaalde actie is vereist om het gebrek weg te nemen, kan er immers niet zonder meer van worden uitgegaan dat belanghebbenden door het gebrek niet zijn benadeeld. Alleen indien evident is dat belanghebbenden door het gebrek niet zijn benadeeld, kan bij het bestaan van een dergelijk gebrek toepassing worden gegeven aan artikel 6:22 van de Awb.

De Afdeling is van oordeel dat het geconstateerde gebrek in dit geval kon worden gepasseerd met toepassing van artikel 6:22 van de Awb. Hierbij neemt de Afdeling in aanmerking dat [appellant] er ter zitting bij de rechtbank op heeft gewezen wat bij de hoorzitting met de Adviescommissie bezwaarschriften is besproken en wat het college volgens hem bij de heroverweging van het primaire besluit had moeten betrekken. Verder is van belang dat [appellant] ter zitting bij de Afdeling te kennen heeft gegeven dat hij alles wat hij in dat verband naar voren wilde brengen ook naar voren heeft kunnen brengen. Ten slotte acht de Afdeling van belang dat van de hoorzitting wel een digitaal audioverslag is gemaakt. Het enkele feit dat een schriftelijk exemplaar van het verslag tot op heden niet voorhanden is, kan niet leiden tot het oordeel dat [appellant] om die reden door dit gebrek is benadeeld. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:921](https://ecli.nl/RVS:2019:921)

JnB2019, 365

ABRS, 27-03-2019, 201706558/2/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van stadsdeel Centrum van de gemeente Amsterdam (thans: het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam).

Awb 8:51a lid 2

BESTUURLIJKE LUS. I.c. verplicht de door de Afdeling genomen tussenuitspraak, gelet op artikel 8:51a, tweede lid, van de Awb, het gebrek te herstellen binnen de daartoe gestelde termijn. Nu de Afdeling heeft nagelaten terstond na het verstrijken van die termijn het onderzoek te sluiten, ziet de Afdeling aanleiding het na die termijn genomen besluit niettemin in de einduitspraak te betrekken.

[ECLI:NL:RVS:2019:938](#)

JnB2019, 366

MK ABRS, 27-03-2019, 201803188/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, verweerder.

Awb 8:69a

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 2.19a

RELATIVITEITSVEREISTE. Het relativiteitsvereiste verzet zich er i.c. niet tegen dat Coco-Nuts B.V. en Skihut Exploitatie B.V. zich in deze procedure beroepen op de normen in artikel 2.19a van het Activiteitenbesluit, aangezien niet valt uit te sluiten dat de realisering van woningen in hun omgeving kan leiden tot een beperking van hun exploitatiemogelijkheden.

[ECLI:NL:RVS:2019:927](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 367

MK CRvB, 05-03-2019 (publ. 25-03-2019), 17 2170 PW-PV

dagelijks bestuur van WerkSaam Westfriesland.

Awb 5:51 lid 1

BESTUURLIJKE BOETE. Ingevolge artikel 5:51, eerste lid, van de Awb, dient een bestuursorgaan indien van een overtreding een rapport is opgemaakt, binnen dertien weken na dagtekening van dat rapport een besluit nemen. Die termijn is een termijn van orde. Overschrijding van deze termijn zou kunnen worden verdisconteerd in de hoogte van de boete. De enkele overschrijding van die termijn vormt i.c. geen aanleiding de boete verder te matigen dan op grond van de draagkracht al het geval is. De omstandigheid dat andere gemeenten beleid op dit punt voeren vormt dat evenmin.

[ECLI:NL:CRVB:2019:941](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 368

ABRS, 27-03-2019, 201807075/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Hollands Kroon.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.14 lid 3

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 2.17, 2.20 lid 1

Handreiking industrielawaai en vergunningverlening (hierna: Handreiking)

WABO-milieu. Geluidvoorschriften. I.c. heeft het college geconstateerd dat niet aan de richtwaarden uit de Handreiking kan worden voldaan en heeft de in artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit opgenomen geluidgrenswaarden als uitgangspunt genomen. Deze grenswaarden gelden - en zijn door de wetgever toereikend geacht - voor het overgrote deel van de inrichtingen in Nederland, namelijk alle inrichtingen waarvoor geen omgevingsvergunning op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo is vereist. Geen reden voor het oordeel dat een bestuursorgaan, gebruik makend van zijn beoordelingsruimte, dezelfde grenswaarden niet ook toereikend kan achten voor inrichtingen waarvoor zo'n vergunning wel is vereist.

Besluit waarbij het college aan de [vennootschap onder firma] een omgevingsvergunning verleend voor haar pluimveehouderij en akkerbouwbedrijf. [...]

[appellant] betoogt dat de voor de representatieve situatie gestelde geluidgrenswaarden niet overeenkomen met de waarden die zouden zijn gesteld wanneer de Handreiking zou zijn toegepast. Hij betwijfelt verder of het college bij het stellen van de geluidgrenswaarden acht heeft mogen slaan op de in artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit opgenomen geluidgrenswaarden. [...]

Het college heeft bij zijn besluit over de omgevingsvergunning beoordelingsruimte bij de vraag wat in het belang van de bescherming van het milieu nodig is.

De Handreiking is een document dat bestuursorganen vaker tot uitgangspunt nemen om te bepalen wat, voor zover het gaat over geluid, in het belang van de bescherming van het milieu nodig is. Een bestuursorgaan is echter niet verplicht om de Handreiking te hanteren. Het kan ook een ander uitgangspunt kiezen.

In dit geval heeft het college aanvankelijk de Handreiking tot uitgangspunt genomen. Het heeft toen - zo is in het verweerschrift bij de rechtbank en in de schriftelijke uiteenzetting en ter zitting bij de Afdeling uiteengezet - geconstateerd dat niet aan de richtwaarden uit de Handreiking kan worden voldaan. Vervolgens heeft het college de in artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit opgenomen geluidgrenswaarden als uitgangspunt genomen.

De in artikel 2.17 opgenomen grenswaarden gelden - en zijn door de wetgever toereikend geacht - voor het overgrote deel van de inrichtingen in Nederland, namelijk alle inrichtingen waarvoor geen omgevingsvergunning op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo is vereist. Er is geen reden voor het oordeel dat een

bestuursorgaan, gebruik makend van zijn beoordelingsruimte, dezelfde grenswaarden niet ook toereikend kan achten voor inrichtingen waarvoor zo'n vergunning wel is vereist. Specifiek voor agrarische inrichtingen zijn in artikel 2.17, vijfde lid, aanhef en onder a, grenswaarden gesteld voor het langtijdgemiddeld beoordelingsniveau. Het langtijdgemiddeld beoordelingsniveau veroorzaakt door de vast opgestelde installaties en toestellen mag op de gevel van gevoelige gebouwen niet meer bedragen dan respectievelijk 45, 40, en 35 dB(A) in de dag-, avond- en nachtperiode. In artikel 2.20, eerste lid, is bepaald dat het bevoegd gezag in afwijking van onder meer deze waarden andere waarden kan vaststellen. In het zesde lid is in aanvulling hierop bepaald dat het bevoegd gezag bij maatwerkvoorschrift voor bepaalde activiteiten andere waarden kan vaststellen. Het bevoegd gezag kan daarbij voorschriften vaststellen met betrekking tot de duur van de activiteiten, het treffen van maatregelen, de tijdstippen waarop de activiteiten plaatsvinden of het vooraf melden per keer dat de activiteit plaatsvindt.

De in dit concrete geval door het college gestelde geluidgrenswaarden voor de representatieve situatie (42, 39 en 34 dB(A) in de dag-, avond- en nachtperiode) zijn lager dan de in artikel 2.17, vijfde lid, van het Activiteitenbesluit opgenomen grenswaarden. Zij zijn bovendien strenger omdat de grenswaarden in de vergunning gelden voor alle binnen de inrichting veroorzaakte geluid, inclusief geluid van transportbewegingen, terwijl de grenswaarden uit artikel 2.17, vijfde lid, alleen gelden voor geluid veroorzaakt door vast opgestelde toestellen en installaties.

Er is geen grond voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college deze grenswaarden toereikend heeft kunnen achten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:952](#)

JnB2019, 369

MK Rechtbank Oost-Brabant, 14-03-2019 (publ. 26-03-2019), SHE 18/2139

college van burgemeester en wethouders van Landerd, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 1.1 lid 2, 2.14

Wet milieubeheer (hierna: Wm) 1.1 lid 2 aanhef en onder a

Wet geurhinder en veehouderij (hierna: Wgv)

Regeling geurhinder en veehouderij (hierna: Rgv)

WABO-milieu. Geurhinder. Verweerder mocht i.c. de gevraagde omgevingsvergunning gedeeltelijk weigeren vanwege het voorzorgsbeginsel en de risico's voor de volksgezondheid ondanks dat de aanvraag in overeenstemming was met de Rgv en de Wgv ten tijde van het bestreden besluit.

Besluit waarbij verweerder de aanvraag van eiseres om een (revisie)omgevingsvergunning voor het omschakelen van een varkenshouderij aan de [adres] naar een vleeskalverenhouderij voor het houden van 3.534 vleeskalveren, waarbij de bestaande gebouwen worden gesloopt en twee nieuwe stallen worden opgericht, gedeeltelijk heeft verleend en geweigerd voor het houden van 589 vleeskalveren. [...]

Op 3 april 2018 is het rapport 'Evaluatie geurverwijdering door luchtwassystemen bij stallen' (verder: de Evaluatie) van Wageningen University & Research (WUR) naar de Tweede Kamer gestuurd. Op 1 mei 2018 is de internetconsultatie Regeling tot wijziging van de Regeling ammoniak en veehouderij en de Regeling geurhinder en veehouderij (periodieke actualisatie emissiefactoren voor ammoniak en geur) gepubliceerd. [...] Op 20 juli 2018 (na het bestreden besluit) is de gewijzigde Rgv in werking getreden. Hierbij zijn de emissiefactoren voor de combiluchtwassers die door eiseres zijn aangevraagd, niet gewijzigd ten opzichte van de internetconsultatie. [...]

Eiseres voert aan dat verweerder in het bestreden besluit had moeten uitgaan van de op dat moment geldende wet- en regelgeving. [...]

Verweerder is in het bestreden besluit vooruitgelopen op de wijziging van de Rgv en de nieuwe emissiefactoren voor gecombineerde luchtwassers. Verweerder geeft in het bestreden besluit toepassing aan het voorzorgsbeginsel. [...]

Het uitgangspunt in het bestuursrecht is dat besluiten worden beoordeeld op basis van de regelgeving en de kennis die er is op het moment van het nemen van het besluit. Dit is anders als het besluit is vernietigd en de rechtbank moet beslissen over het al dan niet in stand laten van de rechtsgevolgen. Dan toetst de rechtbank in beginsel op basis van de regelgeving en de kennis op het moment van de uitspraak. Ter illustratie verwijst de rechtbank naar haar uitspraak van 23 november 2018, [ECLI:NL:RBOBR:2018:5853](#). Anders dan in die zaak, is in deze zaak echter niet eerder door de rechtbank een tussenuitspraak gedaan.

Mag verweerder afwijken van geldende regelgeving met een beroep op het voorzorgsbeginsel? De rechtbank heeft hier eerder een uitspraak over gedaan op 27 januari 2014 ([ECLI:NL:RBOBR:2014:279](#)). Verweerder komt bij de toepassing van artikel 2.14 van de Wabo een zekere beoordelingsvrijheid toe die haar begrenzing onder meer vindt in hetgeen voortvloeit uit de meest recente, algemeen aanvaarde, milieutechnische inzichten. De Wgv biedt voor het aspect geurhinder het exclusieve toetsingskader. Het staat verweerder, bij de beantwoording van de vraag of sprake is van ontoelaatbare geurhinder, in beginsel niet vrij om van dit toetsingskader af te wijken. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in de uitspraak van de Afdeling van 23 oktober 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1607](#). Indien door het in werking zijn van een inrichting risico's voor de volksgezondheid kunnen ontstaan, moeten deze risico's bij de beoordeling van de gevolgen voor het milieu worden betrokken. De rechtbank leidt dit af uit het bepaalde in artikel 1.1, tweede lid, aanhef en onder a van de Wm, in samenhang met artikel 1.1, tweede lid, en artikel 2.14, eerste lid, onder a2, van de Wabo. Ook geurhinder kan een volksgezondheidsrisico met zich meebrengen. Juist om dit risico te beperken is het wettelijke toetsingskader van de Wgv vastgesteld. Niet zomaar, maar op basis van heersende wetenschappelijke inzichten. Het ligt op de weg van degene die zich op het bestaan van een risico voor de volksgezondheid beroept om, aan de hand van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten, aannemelijk te maken dat dit toetsingskader in de Wgv niet toereikend is om onaanvaardbare risico's voor de volksgezondheid te voorkomen. Als verweerder van mening is dat het toetsingskader inzake geurhinder niet toereikend is om onaanvaardbare risico's voor de volksgezondheid te voorkomen, moet

verweerder dit aan de hand van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten aannemelijk maken.

In dit licht gezien kon verweerder bij het nemen van het bestreden besluit de ogen niet sluiten voor de discussie over de juistheid van emissiefactoren van combiluchtwassers. Ook de Afdeling heeft in deze discussie een motiveringsverplichting voor het bevoegd gezag gezien in de uitspraak van 28 november 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:3885](#)). Immers, naar het oordeel van de Afdeling heeft het bevoegd gezag in die zaak, gelet op onder andere het bestaan van de Evaluatie en de internetconsultatie, onvoldoende gemotiveerd dat het heeft mogen uitgaan van het rendement van de combiluchtwasser waarvoor in die procedure een omgevingsvergunning was aangevraagd.

Gelet op de Evaluatie, de bevestiging daarvan door de verantwoordelijke minister in de internetconsultatie en de behandeling van het voorstel tot wijziging van de Rgv in de Tweede Kamer, heeft verweerder mogen aannemen dat het exclusieve wettelijke toetsingskader van de Wgv in deze zaak niet toereikend is om onaanvaardbare risico's te voorkomen. Eiseres heeft in dit verband nog opgemerkt dat er ten tijde van het nemen van het bestreden besluit nog kritiek was op de Evaluatie en de representativiteit van de uitgevoerde onderzoeken. De rechtbank neemt echter in aanmerking dat verweerder ter zitting heeft aangegeven dat hij zelf de Evaluatie kritisch heeft onderzocht. Onder deze omstandigheden mocht verweerder in dit geval de gevraagde omgevingsvergunning gedeeltelijk weigeren vanwege het voorzorgsbeginsel en de risico's voor de volksgezondheid ondanks dat de aanvraag in overeenstemming was met de Rgv en de Wgv ten tijde van het bestreden besluit. De beroepsgrond faalt. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2019:1343](#)

JnB2019, 370

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 14-03-2018 (publ.: 24-03-2019), BRE 18/1932 WABOM

college van burgemeester en wethouders van Etten-Leur, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 1.1 lid 2, 2.14

Wet milieubeheer 1.1 lid 2 aanhef en onder a

WABO-milieu. Omgevingsvergunning voor geitenhouderij. Volksgezondheid. I.c. acht het college het gelet op het voorzorgsbeginsel ongewenst om de uitbreiding van deze geitenhouderij op dit moment toe te staan. Geen aanleiding voor het oordeel dat het college het aspect volksgezondheid op onzorgvuldige of onjuiste wijze heeft beoordeeld. Voor een weigering van een omgevingsvergunning op grond van het voorzorgsbeginsel is niet nodig dat aangetoond is dat de verbanden tussen luchtkwaliteit en gezondheidseffecten rond geitenhouderijen oorzakelijk zijn.

[ECLI:NL:RBZWB:2019:1105](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB2019, 371

MK ABRS, 27-03-2019, 201500432/1/R3, 201500589/1/R3, 201602379/1/R3 en 201604429/1/R3

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland.

Dienstenrichtlijn 14 aanhef en onder 5, 15

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.8 lid 6, 4.1 lid 1, lid 2, 4.1a, lid 1, 4.2 lid 1

Verordening ruimte 2014

DIENSTENRICHTLIJN. WEIGERINGEN ONTHEFFING VERORDENING RUIMTE 2014-I. REACTIEVE AANWIJZING. De regeling die nieuwe detailhandel buiten stads- en bestaande winkelcentra verbiedt, kan in principe door de beugel. Het college had in de afweging over de reactieve aanwijzingen wel moeten betrekken of (alsnog) ontheffing verleend had kunnen worden. Het door een reactieve aanwijzing handhaven van de brancheringsregeling in het concrete geval, zonder de mogelijkheid van een ontheffing daarin te betrekken, kan een beperking opleveren die geen zinvolle bijdrage levert aan het bereiken van de met die brancheringsregeling nagestreefde doelen.

[ECLI:NL:RVS:2019:965](https://ecli.nl/RVS:2019:965)

JnB2019, 372

MK ABRS, 27-03-2019, 201404344/1/R3

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland (hierna: het college).

Dienstenrichtlijn 14 aanhef en onder 5, 15

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.8 lid 6, 4.2 lid 1

Verordening Ruimte 2013

DIENSTENRICHTLIJN. REACTIEVE AANWIJZING. Afdeling laat provinciale regels over beperkingen aan perifere detailhandel buiten toepassing wegens strijd met de Dienstenrichtlijn omdat die regels niet coherent zijn.

[ECLI:NL:RVS:2019:964](https://ecli.nl/RVS:2019:964)

Bij bovenstaande uitspraken heeft de Raad van State een [persbericht](#) ("Provincie Zuid-Holland moet opnieuw beslissen over sportwinkels buiten centrum Schiedam en Den Haag") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2019, 373

Tussenuitspraak MK ABRS, 27-03-2019, 201800466/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Waalwijk.

Wet ruimtelijke ordening (Wro)

PLANSCHADE. PASSIEVE RISICOAANVAARDING. Tijdens de benuttingsperiode was sprake van een voortdurend proces van overleg en onderhandelingen tussen [appellant] en de gemeente. Geen passieve risicoaanvaarding.

COMPENSATIE IN NATURA. Het college heeft de tegemoetkoming in de vorm van compensatie in natura onder meer afhankelijk gesteld van de toekomstige, onzekere gebeurtenis dat de herziening van het nieuwe bestemmingsplan, na vaststelling, ook onherroepelijk wordt. Het college heeft de onzekerheid over de duur en uitkomst van die procedure ten onrechte niet ondervangen door in het besluit op te nemen dat uitbetaling van het in het besluit vermelde bedrag na een in het besluit vastgestelde datum zal plaatsvinden, indien het nieuwe bestemmingsplan, waarbij compensatie in natura wordt geboden, op deze datum niet onherroepelijk is. Verwijzing naar ABRS 14-11-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3661](#).
[ECLI:NL:RVS:2019:939](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 374

CRvB, 14-03-2019 (publ. 22-03-2019), 17/8294 AW

korpschef van politie.

Tijdelijke regeling overgangsbeleid bij het niet langer de beschikking mogen hebben van een dienstauto voor zakelijk gebruik (Stcrt. 2016, nr. 25036; Tijdelijke regeling overgangsbeleid) 3, 4, 5

Vaststellingbesluit permanente terbeschikkingstelling dienstauto's (Stcrt. 2016, nr. 25037; Vaststellingsbesluit)

AMBTENARENRECHT. DIENSTAUTOBELEID POLITIE. I.c. heeft de korpschef in redelijkheid kunnen besluiten appellant niet langer een dienstauto ter beschikking te stellen.

Bij besluit van 22 juli 2016 heeft de korpschef aan appellant meegedeeld dat hem, vanwege het per 1 juli 2014 geldende Dienstautobeleid politie, niet langer een dienstauto ter beschikking wordt gesteld.

Raad: [...] De Raad volgt appellant niet in zijn stelling dat hem permanent een dienstauto ter beschikking had moeten worden gesteld op basis van de in onderdeel 1b van het Vaststellingsbesluit genoemde criteria onvoorspelbaarheid van inzet of oproep, beschikbaarheid/bereikbaarheid, en efficiency en effectiviteit van de inzet. De korpschef heeft voldoende inzichtelijk gemaakt op welke wijze de toepasselijke wegingscriteria in de beoordeling zijn betrokken. Niet kan worden geconcludeerd dat de korpschef niet in redelijkheid tot de gemaakte, [...], afweging heeft kunnen komen. Het aantal door appellant per jaar af te leggen aantal zakelijke kilometers, ongeveer 12.000, blijft onder de grens van 20.000. Naar aanleiding van de namens appellant in hoger beroep gedane verwijzing naar het zogeheten golden hour heeft de korpschef onweersproken gesteld dat van appellant niet wordt verwacht dat hij na een oproep binnen een uur op locatie is. In

eerste instantie wordt inzet gevraagd van de desbetreffende regionale eenheid. De inzet van de landelijke eenheid, waartoe appelland behoort, volgt in een later stadium. Wat [...] is overwogen brengt mee dat er, anders dan appelland heeft aangevoerd, in dit geval geen verplichting bestond tot voordracht aan de adviescommissie. De korpschef heeft er terecht op gewezen dat uit onderdeel 1c van het Vaststellingsbesluit volgt dat een dergelijke voordracht pas dan aan de orde is als het Hoofd Bedrijfsvoering op basis van de wegingscriteria tot de conclusie is gekomen dat permanente terbeschikkingstelling van een dienstauto is aangewezen. Dat is hier niet het geval.

Daarnaast heeft appelland aangevoerd dat de korpschef niet consistent heeft gehandeld, nu aan de medewerkers van het team Sectie Technische Ondersteuning (STO) en het Observatieteam (OT) wel permanent een dienstauto ter beschikking is gesteld. Volgens appelland is hier weliswaar geen sprake van gelijke gevallen in strikte zin, maar zijn de desbetreffende werkzaamheden wel zodanig vergelijkbaar dat ook aan hem permanent een dienstauto ter beschikking had moet worden gesteld. De Raad volgt appelland hierin niet. De korpschef heeft onweersproken gesteld dat de inzet van de teams STO en OT relatief meer onvoorspelbaarheid met zich brengt en dat de medewerkers van team Forensische Opsporing meer te maken hebben met langlopende onderzoeken. De Raad volgt de korpschef in zijn standpunt dat op dit punt geen sprake is van inconsistente besluitvorming.

Appelland heeft verder naar voren gebracht dat, indien ervan moet worden uitgegaan dat hij niet in aanmerking komt voor een dienstauto op grond van het Vaststellingsbesluit, het bestreden besluit geen stand kan houden, omdat de Tijdelijke regeling overgangsbeleid onredelijk is te achten. Daarbij heeft hij er op gewezen dat hij genoodzaakt is geweest om een eigen auto aan te schaffen. Dit heeft hoge kosten meegebracht. Anders dan appelland is de Raad met de rechtbank van oordeel dat de Tijdelijke regeling overgangsbeleid de grenzen van een redelijke beleidsbepaling niet te buiten gaat. Op grond van het Besluit reis-, verblijf- en verhuiskosten politie bestaat ten behoeve van woon-werkverkeer aanspraak op een volledige kostenvergoeding voor kosten van openbaar vervoer dan wel een tegemoetkoming van € 0,18 per kilometer bij gebruik van de eigen auto, met een maximum van 120 kilometer per enkele reis. Daarnaast is voorzien in een overgangstermijn van drie maanden. Hierbij wordt mede in aanmerking genomen dat de Tijdelijke regeling overgangsbeleid met instemming van het CGOP tot stand is gekomen.

Verder is de Raad met de rechtbank van oordeel dat voor toepassing van de hardheidsclausule van de Tijdelijke regeling overgangsbeleid geen plaats is. [...] Tot slot slaagt ook het beroep van appelland op het vertrouwensbeginsel niet.

[ECLI:NL:CRVB:2019:955](#)

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 14 maart 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:990](#) en [ECLI:NL:CRVB:2019:991](#).

JnB2019, 375

MK CRvB, 07-03-2019 (publ. 28-03-2019), 16/6689 AW, 16/6731 AW
college van burgemeester en wethouders van Amersfoort.

Arbeidsvoorwaardenregeling Gemeente Amersfoort (ARGA) 26:1:1:1, 26:1:1:2
**AMBTENARENRECHT. VERZELFSTANDIGING DIENST NAAR NV. UITLEG
HANDHAVING HYPOTHEEKREGELING.** De Raad komt tot de conclusie dat het
college de verzoeken van appellanten om renteconversie ten onrechte heeft
afgewezen. De Raad voorziet zelf en wijst de verzoeken om renteconversie toe.
[ECLI:NL:CRVB:2019:992](https://ecli.nl/crvb/2019/992)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 376

MK CRvB, 27-03-2019, 16/6104 WAO

Raad van bestuur van het Uuv.

WAO 14, 40 lid 1

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. DAGLOON. De door de wetgever gekozen regeling
garandeert dat het verlies aan verdienvermogen dat voorwerp vormde van de
WAO-verzekering ten tijde van de eerste uitval, gedekt blijft. Appellantes
verlies aan verdienvermogen door de urenbeperking wordt gedekt door de
eerdere WAO-uitkering. Daarnaast voorziet artikel 40, eerste lid, van de WAO in
een verzekering van het loon bij werkhervatting naast een WAO-uitkering,
indien dat hoger is dan het loon voor de eerste uitval. Dat bij de vergelijking
van deze lonen wordt uitgegaan van een dagloon en niet van een uurloon, sluit
aan bij de dagloonberekening van artikel 14 van de WAO.

Gelet op de aan de orde zijnde toets, waarbij een ruime beleidsvrijheid toekomt
aan de wetgever op het terrein van de sociale zekerheid, kan niet worden
geoordeeld dat het bestreden besluit in strijd is met het discriminatieverbod
van artikel 26 van het IVBPR.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1027](https://ecli.nl/crvb/2019/1027)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 377

MK CRvB, 19-03-2019 (publ. 25-03-2019), 16/6629 PW

Raad van bestuur van de SvB.

PW 17, 54 lid 4

Aanvullende Inkomensvoorziening Ouderen (AIO-aanvulling)

**PW. AIO-AANVULLING. INTREKKING BIJSTAND IN VERBAND MET SCHENDING
MEDEWERKINGSVERPLICHTING. KIMLIKNUMMER.** De beroepsgrond dat de SvB
bij het onderzoek een verboden onderscheid maakt naar afkomst, in dit geval
zijn appellanten van Turkse afkomst, en dat de SvB daarom niet bij appellanten

het TC Kimliknummer heeft mogen opvragen slaagt niet. Bij zijn uitspraak van 28 augustus 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:2702](#), heeft de Raad geoordeeld dat het onderzoek van de SvB [...] niet discriminatoir is. Er is geen aanleiding om hier in het geval van appellanten anders over te oordelen. De omstandigheid dat in eerdere uitspraken van de rechtbank Limburg (uitspraak van 13 juli 2018, [ECLI:NL:RBLIM:2018:6551](#)) en van de Raad (uitspraak van 5 juni 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:1668](#)) is weergegeven dat de controle zich van 2016 tot en met 2019 richtte op de overige in het buitenland geboren AIO-gerechtigden en daarin dus niet is vermeld dat de controle zich ook richt op de in Nederland geboren AIO-gerechtigden, geeft geen aanleiding te twijfelen aan de opzet van het onderzoek. De enkele veronderstelling van appellanten dat het in 2019 te verrichten onderzoek onder in Nederland geboren AIO-gerechtigden er inhoudelijk anders uit zal zien dan het onderzoek onder de in het buitenland geboren AIO-gerechtigden, leidt niet tot een ander oordeel.

[ECLI:NL:CRVB:2019:952](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2019, 378

MK CRvB, 05-03-2019 (publ. 28-03-2019), 17/471 AOW, 17/472 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW 1 lid 4

AOW. GEZAMENLIJKE HUISHOUDING. HOOFDVERBLIJF IN DEZELFDE WONING. WEDERZIJDSE ZORG. TEN ONRECHTE AOW-PENSIOEN TOEGEKEND VOOR GEHUWDEN. Appellant 1 is curator van diens bij hem inwonende gehandicapte broer (appellant 2) en verleent eenzijdig zorg aan appellant 2. De SvB heeft zich op het standpunt gesteld dat sprake is van financiële verstrengeling tussen appellanten die verder gaat dan het uitsluitend delen van de woonlasten en daarmee samenhangende lasten. Dit standpunt is in dit geval onvoldoende om wederzijdse zorg tussen appellanten aan te nemen. De financiële relatie tussen appellanten is gelet op de curatele zakelijk van aard. Dit betekent dat van een daadwerkelijke financiële verstrengeling tussen beiden, zoals de SvB in navolging van de rechtbank voorstaat, geen sprake is. Derhalve is niet voldaan aan het tweede criterium van een gezamenlijke huishouding.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1010](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 379

MK CRvB, 20-03-2019 (publ. 28-03-2019), 18/2213 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

WMO 2015 2.3.5 lid 3

Verordening maatschappelijke ondersteuning Rotterdam 2015 (Verordening) 11

Beleidsregels maatschappelijke ondersteuning Rotterdam 2015 (Beleidsregels)

WMO 2015. ONDERSTEUNINGSARRANGEMENT VOEREN VAN HUISHOUDING. I.c. zijn de aanspraken van appellante onvoldoende geconcretiseerd. De Raad sluit bij het zelf voorzien in deze zaak aan bij de normen van het CIZ Protocol Huishoudelijke Verzorging. Gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval komt de Raad vierenhalf uur huishoudelijke ondersteuning per week niet onredelijk voor.

Het college heeft appellante een ondersteuningsarrangement verstrekt voor het voeren van een huishouden.

Raad: Aan appellante is een ondersteuningsarrangement toegekend waarin voor het voeren van het huishouden ondersteuning is begrepen in trede 6 met anderhalf keer het daarbij behorende budget, kennelijk uitkomend op een bedrag van € 87,25 per week. Uit de gedingstukken blijkt dat het college de feitelijke omvang van de huishoudelijke ondersteuning laat bepalen door de zorgaanbieder. In het leveringsplan van 8 december 2016 is opgenomen dat de zorgaanbieder voor de uitvoering van de werkzaamheden een inschatting maakt van de benodigde inzet. In beginsel komt de zorgaanbieder twee keer per week. De vastgelegde afspraken gelden als richtsnoer, de huishoudelijke hulp die bij appellante komt kan hierin variëren. Uit het bestreden besluit en uit het leveringsplan blijkt niet op hoeveel uren huishoudelijke ondersteuning appellante recht heeft. De zorgaanbieder heeft appellante ook niet hierover concreet geïnformeerd. Tussen partijen is niet in geschil dat de zorgaanbieder in de praktijk drieënhalf uur per week huishoudelijke ondersteuning heeft geleverd aan appellante.

Zoals de Raad in zijn uitspraak van 18 mei 2016 heeft geoordeeld, weten de hulpvrager en de aanbieder bij deze wijze van toekennen van een voorziening niet hoeveel huishoudelijke ondersteuning is verstrekt. Hoewel deze uitspraak is geweest onder de Wet maatschappelijke ondersteuning moet deze werkwijze ook onder de Wmo 2015 strijdig worden geacht met het rechtszekerheidsbeginsel (vergelijk de uitspraak van de Raad van 18 oktober 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:3633](#)). In feite weet appellante door deze wijze van verstrekking van een maatwerkvoorziening tot de dag van vandaag niet op hoeveel uur ondersteuning zij kan rekenen. Dat het college in het bestreden besluit voor de concretisering van de aanspraak heeft verwezen naar het bijgevoegde leveringsplan, waarin per woonruimte is vermeld welke werkzaamheden moeten worden uitgevoerd, door wie en met welke frequentie, doet hieraan niet af. Vergelijk hiertoe de uitspraak van de Raad van 8 oktober 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:3241](#)).

Hieruit volgt dat in het bestreden besluit de aanspraken van appellante onvoldoende zijn geconcretiseerd. Dit betekent dat het beroep gegrond is en dat de aangevallen uitspraak en het bestreden besluit moeten worden vernietigd.

Onder verwijzing naar de uitspraak van 8 oktober 2018, overweging 4.14, sluit de Raad bij het zelf voorzien in deze zaak aan bij de normen van het CIZ Protocol Huishoudelijke Verzorging. Gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, waaronder de grootte

van de woning, het feit dat appellante alleenstaand is, de onbetwiste noodzaak van de extra wasverzorging vanwege haar bloedingen, de extra vervuiling als gevolg van de bloedingen en van het zalven en de noodzaak van hoge hygiëne vanwege het infectiegevaar komt de Raad vierenhalf uur huishoudelijke ondersteuning per week niet onredelijk voor. Dit betekent dat de Raad zal beslissen dat appellante vanaf 11 april 2016 in aanmerking komt voor vierenhalf uur huishoudelijke ondersteuning per week.

[ECLI:NL:CRVB:2019:982](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Huisvesting

JnB2019, 380

MK ABRS, 27-03-2019, 201801843/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.25

Huisvestingswet 2014 23, 24, 25

Huisvestingsverordening gemeente Eindhoven 2016

HUISVESTINGSWET. Omzettingsvergunning ingevolge de Huisvestingswet is niet zaaksgebonden als bedoeld in artikel 2.25 van de Wabo. Het college heeft, door de omzettingsvergunning aan een niet-eigenaar te verlenen, gehandeld in strijd met artikel 3:2 van de Awb.

[...] Uit artikel 23 van de Huisvestingswet 2014 volgt dat een omzettingsvergunning slechts kan worden aangevraagd door de eigenaar van de woonruimte respectievelijk het gebouw.

[...] De Afdeling stelt voorop dat artikel 2.25 van de Wabo, dat betrekking heeft op de overdraagbaarheid van een omgevingsvergunning, niet van toepassing is op een omzettingsvergunning als hier aan de orde. Daartoe is van belang dat de vergunningplicht voor het omzetten rechtstreeks voortvloeit uit artikel 21 van de Huisvestingswet 2014. Een dergelijke omzetting is niet aangewezen als een project als bedoeld in artikel 2.1 van de Wabo. Evenmin gaat het hier om project als bedoeld in artikel 2.2, eerste of tweede lid, van die wet waarvoor een omgevingsvergunning is vereist op grond van een gemeentelijke verordening. Gelet hierop faalt het betoog van [appellant] dat de omzettingsvergunning zaaksgebonden is als bedoeld in artikel 2.25 van de Wabo.

[...] de woning [is], zoals tussen partijen niet in geschil is, op 1 juni 2016 eigendom [...] geworden van [belanghebbenden]. Dit betekent dat [X] ten tijde van de besluitvorming door het college al geen eigenaar meer was van de woning en dat deze dus ook niet meer als eigenaar kon worden aangesproken op activiteiten in de woning. [...] Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college, door de omzettingsvergunning aan [X] te verlenen, heeft gehandeld in strijd met artikel 3:2 van de Awb. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:944](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB2019, 381

MK ABRS, 27-03-2019, 201807158/1/A2

Wet educatie en beroepsonderwijs (Web) 7.2.8 lid 3
bestuur van de stichting Samenwerkingsorganisatie Beroepsonderwijs Bedrijfsleven (SBB).

ONDERWIJS. Kwalificatie als leerbedrijf. Verduidelijking uitspraken van 28-10-2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:3314](#), [ECLI:NL:RVS:2015:3312](#) en [ECLI:NL:RVS:2015:3313](#)).

[...] [Intrekking] erkenning van [X] als leerbedrijf voor drie beroepsopleidingen [...].

[...] De Afdeling ziet in de uitspraak van de rechtbank en het betoog van [X] aanleiding de uitspraken van 28 oktober 2015 [[ECLI:NL:RVS:2015:3314](#), [ECLI:NL:RVS:2015:3312](#) en [ECLI:NL:RVS:2015:3313](#)] als volgt te verduidelijken.

Zoals blijkt uit de uitspraken van 28 oktober 2015, is vereist dat de beroepspraktijkvorming plaatsvindt binnen de arbeidsorganisatie en onder volledige verantwoordelijkheid van het erkende leerbedrijf. Dit volgt ook uit de tekst van artikel 7.2.8, derde lid, van de Web. In deze uitspraken is tevens overwogen dat de Web niet uitsluit dat beroepspraktijkvorming op een andere dan de eigen bedrijfslocatie wordt verzorgd. Deze laatste overweging brengt echter niet mee dat praktijkvorming bij beroepen die niet aan een bepaalde locatie zijn gebonden reeds om die reden onder de Web vallen. Ook dan geldt de eis dat beroepspraktijkvorming plaatsvindt binnen de arbeidsorganisatie en onder volledige verantwoordelijkheid van het erkende leerbedrijf. Anders dan [X] lijkt te veronderstellen, is voor de beoordeling van de vraag of de SBB haar erkenning terecht heeft ingetrokken daarom niet slechts van belang of het beroep van monteur naar zijn aard bij een klant en niet op de bedrijfslocatie van de werkgever plaatsvindt. De vraag die daaraan voorafgaat, is of de werkwijze van [X], waarbij zij haar leerling-werknemers samen met haar avp'ers ['algemeen vakbekwaam persoon'] uitleent aan een inlener, kan worden aangemerkt als het verzorgen van beroepspraktijkvorming in de zin van de Web.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de regeling van de beroepspraktijkvorming in de Web komt naar voren dat met de beroepspraktijkvorming is beoogd de beroepsopleiding de gezamenlijke verantwoordelijkheid van het onderwijs en het bedrijfsleven te maken en de wisselwerking tussen het onderwijs en de praktijk te intensiveren, zodat een betere aansluiting ontstaat tussen de beroepsopleiding en de beroepsuitoefening. De in de memorie van toelichting bij de Web voorkomende passages "De dagelijkse begeleiding is een taak van de arbeidsorganisatie(s) waar de beroepsvorming plaats vindt" en "Het onderricht in de praktijk van het beroep (...) vindt plaats in en door de desbetreffende bedrijven" (Kamerstukken II 1993/94, 23 778, nr. 3, blz. 103-105 en 139-140) dienen tegen deze achtergrond te worden gelezen.

Hieruit volgt naar het oordeel van de Afdeling dat de wetgever de situatie voor ogen heeft gehad dat de beroepspraktijkvorming wordt verzorgd door een bedrijf dat het beroep, waarvoor de leerling wordt opgeleid, ook zelf uitoefent. De beroepspraktijkvorming, dat wil zeggen het in de praktijk opleiden van de leerling, is daarbij een nevenactiviteit van het bedrijf en niet de hoofdactiviteit. Zoals volgt uit artikel 3 van de Subsidieregeling Praktijkleren, is dat ook de achtergrond van het verstrekken van subsidie aan leerbedrijven. [...]

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat [X] geen beroepspraktijkvorming in de zin van de Web verzorgt en daarom niet als leerbedrijf kan worden erkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:959](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 382

MK ABRS, 27-03-2019, 201804675/1/A3

korpschef van politie, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder e, onder g

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Ondeugdelijke motivering weigering openbaarmaking van scripties op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob. Afdeling voorziet zelf door te bepalen dat de scripties openbaar worden gemaakt.

[...] [gedeeltelijke afwijzing] verzoek van [appellant] om hem op grond van de Wob documenten te verstrekken [...].

[...] Voor de voorgeschiedenis [...] verwijst de Afdeling naar haar uitspraak van 20 december 2017 [[ECLI:NL:RVS:2017:3527](#)].

[...] Naar het oordeel van de Afdeling heeft de korpschef ondeugdelijk gemotiveerd waarom het belang van openbaarmaking van de scripties niet opweegt tegen het belang van het voorkomen van onevenredige benadeling van de opstellers ervan. In de scripties wordt verslag gedaan van veldonderzoek dat de opstellers in samenwerking met de politie hebben verricht. Dat de opstellers niet wensen dat hun scripties openbaar worden gemaakt, omdat zij dit als een inbreuk op hun privésfeer beschouwen, is geen reden openbaarmaking wegens onevenredige benadeling te weigeren. Weigering van openbaarmaking van informatie in het belang van eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer is onder omstandigheden mogelijk op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob. Deze bepaling heeft de korpschef niet aan de weigering ten grondslag gelegd. [...]. De vrees dat derden na openbaarmaking met de scripties kunnen doen wat zij willen, is evenmin voldoende om onevenredige benadeling aannemelijk te achten. Openbaarmaking laat ingevolge de Auteurswet aan de opstellers toekomstige rechten immers onverlet. In het wetenschappelijke domein kunnen zij voorts bescherming ontnemen aan de daar gehanteerde regels over plagiaat. Ten slotte heeft de korpschef niet aannemelijk gemaakt dat de opstellers als gevolg van openbaarmaking onevenredig benadelende media-aandacht zullen krijgen.

[...] De Afdeling zal in de zaak voorzien door te bepalen dat de scripties openbaar worden gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2019:923](#)

JnB2019, 383

MK ABRS, 27-03-2019, 201804393/1/A3

minister van Financiën.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder e, onder g

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Minister mocht openbaarmaking van gespreksverslagen weigeren op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob. In dit geval gaat het om het onderzoek naar het faillissement van DSB, waardoor een groot aantal spaarders is geraakt en dat een grote impact op de samenleving heeft gehad. Het is in het belang van het onderzoek dat informanten zo vrijelijk mogelijk verklaren en niet uit vrees voor openbaarmaking volstaan met het verklaren van het hoogst noodzakelijke.

[...] [gedeeltelijke afwijzing] verzoek van RTL tot openbaarmaking van het archief van de commissie Onderzoek DSB Bank.

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld ABRS 16-01-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:100](#)) heeft de overheid er baat bij dat bij een onderzoek zo veel mogelijk informatie wordt verkregen om daaruit lering te trekken voor een volgende crisis. Dit geldt te meer als het een onderzoek betreft waaraan op vrijwillige basis wordt meegewerkt en waarbij niet kan worden voorzien in waarborgen voor degenen die de informatie geven, zoals dat wel het geval is bij onderzoeken door parlementaire enquêtecommissies. In dit geval gaat het om het onderzoek naar het faillissement van DSB, waardoor een groot aantal spaarders is geraakt en dat een grote impact op de samenleving heeft gehad. Het is in het belang van het onderzoek dat informanten zo vrijelijk mogelijk verklaren en niet uit vrees voor openbaarmaking volstaan met het verklaren van het hoogst noodzakelijke. Openbaarmaking van de gespreksverslagen zou er toe kunnen leiden dat de bereidheid van informanten om in toekomstige gevallen informatie te delen met onafhankelijke onderzoekers zal afnemen en dat, uit vrees dat ook dan niet zal worden vastgehouden aan de toegezegde vertrouwelijkheid, informanten voor het onderzoek relevante informatie voor zich zullen houden. De commissie Scheltema, die het onderzoek heeft uitgevoerd, had niet de bevoegdheid om de medewerking van informanten af te dwingen. Om zich zoveel mogelijk van hun medewerking te verzekeren en om te voorkomen dat zij wegens toekomstige openbaarmaking relevante informatie zouden willen achterhouden, is aan de informanten vooraf vertrouwelijkheid toegezegd. De minister heeft gelet op de toegezegde vertrouwelijkheid van belang mogen achten dat de informanten er niet op bedacht behoeften te zijn dat hun verklaringen als zodanig openbaar zouden worden gemaakt. Daarom heeft de minister zich op het standpunt mogen stellen dat openbaarmaking van de gespreksverslagen tot onevenredig nadeel van de Staat leidt. De Afdeling is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat de minister zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het belang van openbaarmaking niet opweegt tegen dat van het voorkomen van onevenredige benadeling en de openbaarmaking van de gespreksverslagen heeft mogen

weigeren. Bij deze belangenafweging komt gewicht toe aan het feit dat de minister in deze en eerdere procedures veel documenten over het onderzoek, waaronder het eindrapport, heeft verstrekt en dat het eindrapport ook onderwerp is geweest van het politieke en publieke debat. Daarmee wordt ook zonder openbaarmaking van de gespreksverslagen het door de Wob vooronderstelde publieke belang van een goede en democratische bestuursvoering gediend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:940](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 384

MK ABRS, 27-03-2019, 201802056/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 18, 19

Vb 2000 3.13, 3.17

REGULIER. Intrekking verblijfsvergunning. Verbreking van het huwelijk is voldoende voor de verbreking van de gezinsband.

Volgens paragraaf B7/3.1.5 van de Vc 2000 is de gezinsband verbroken als het huwelijk tussen een vreemdeling en de desbetreffende referent feitelijk of juridisch is verbroken. Gelet hierop moet onderscheid worden gemaakt tussen de feitelijke verbreking van het huwelijk aan de ene kant en de feitelijke beëindiging van de samenwoning aan de andere kant, zij het dat deze twee momenten kunnen samenvallen.

De bevoegdheid tot de intrekking van de verblijfsvergunning ontstaat in dit geval op het moment waarop het huwelijk feitelijk of juridisch is verbroken. De datum van de verbreking van het huwelijk en daarmee de gezinsband kan daarbij in elk geval niet op een later tijdstip zijn gelegen dan het moment van de in paragraaf B7/3.1.5 van de Vc 2000 genoemde juridische verbreking van het huwelijk. De echtscheiding is bij rechterlijke beschikking van 13 juli 2016 uitgesproken. Die datum is dus de datum van de juridische verbreking van het huwelijk en daarmee de gezinsband. Reeds hierom heeft de rechtbank de ingangsdatum van de intrekking van de verblijfsvergunning van de vreemdeling ten onrechte bepaald op een nadien gelegen datum, te weten 9 augustus 2016.

[ECLI:NL:RVS:2019:966](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 385

MK ABRS, 28-03-2019, 201808273/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14, 16, 30a

Vb 2000 3.6, 3.6a, 3.6b, 3.48, 3.77

ASIEL. Opvolgende aanvraag. De staatssecretaris is bevoegd om in het kader van een opvolgende asielprocedure ambtshalve te beoordelen of de vreemdeling in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

Het hoger beroep gaat alleen over de vraag of de staatssecretaris bevoegd was om in het kader van een opvolgende asielprocedure ambtshalve te beoordelen of de vreemdeling in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. [...]

De rechtbank heeft overwogen dat de staatssecretaris meent de onder 2. genoemde bevoegdheid te kunnen ontleen aan artikel 3.6b, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000), maar dat dit onjuist is, omdat de verwijzing in dit artikel naar artikel 3.6a, eerste lid, van het Vb 2000 maakt dat alleen bij afwijzing van een eerste asielaanvraag ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd kan worden verleend en het in dit geval om een opvolgende asielaanvraag gaat. Daarbij heeft de rechtbank verwezen naar de nota van toelichting, blz. 19; Stb. 2013, 580, waar staat dat bij een tweede of volgende asielaanvraag wordt gestreefd naar een versnelde afdoening en dat alleen nog wordt gekeken of er sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden. Als zowel een asielnovum als een humanitair-regulier novum worden ingebracht, komen deze niet in dezelfde toets aan de orde. Er zullen dan twee aparte vervolgaanvragen moeten worden ingediend, aldus de nota van toelichting. De rechtbank heeft daaraan de conclusie verbonden dat de vreemdeling met zijn beroep niet kan bereiken wat hij beoogt. Gelet op zijn brief van 12 november 2017 aan de staatssecretaris moet het beroep daarom worden opgevat als gericht tegen de weigering van de staatssecretaris om te beslissen op een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op tijdelijke humanitaire gronden, waarop hij ten onrechte niet heeft beslist. Vervolgens heeft de rechtbank de staatssecretaris opgedragen alsnog een besluit te nemen op deze reguliere aanvraag. [...]

Aan het [...] citaat uit de nota van toelichting in Stb. 2013, 580, kan geen dragend argument worden ontleend, alleen al omdat die passage is opgenomen onder het kopje 'Vervolgaanvraag asiel en samenloop met reguliere aanvraag'. In dit geval is de aanvraag gedaan in de vorm van een asielaanvraag. Volgens de nota van toelichting, blz. 35, is met artikel 3.6b van het Vb 2000 in algemene zin geregeld wanneer krachtens dit artikel ambtshalve vergunningverlening mogelijk is. De Afdeling onderschrijft dan ook de lezing van de staatssecretaris dat de term 'onverminderd' in artikel 3.6b van het Vb 2000 betekent dat bij afwijzing van een eerste asielaanvraag de vereisten van artikel 3.6a van het Vb 2000 onverkort van toepassing zijn, en dat daarnaast voor hem de algemene bevoegdheid bestaat ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen in de gevallen omschreven in artikel 3.6b van het Vb 2000. In het concrete geval van een opvolgende asielaanvraag betekent dit, in lijn met de onder 4. genoemde uitspraak van 15 juli 2011, dat de staatssecretaris, bevoegd is in zijn besluit op zo'n aanvraag te beoordelen of aan de in paragraaf C2/7.10.2.6 van de Vc 2000 neergelegde

beleidsvereisten is voldaan. Dat heeft de staatssecretaris in het besluit van 29 augustus 2018 gedaan.

[ECLI:NL:RVS:2019:973](https://ecli.nl/RVS:2019:973)

JnB2019, 386

MK ABRS, 29-03-2019, 201606477/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Richtlijn 2003/86 2, 3, 4, 10, 17

Vw 2000 29 lid 2

Vb 2000 3.13

ASIEL. Nareis. Vreemdeling is geen gezinslid als bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000. Gezinsherenigingsrichtlijn is van toepassing maar de vreemdeling en referent kunnen geen rechten ontleen aan de artikelen 4 of 10 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. De staatssecretaris heeft de afwijzing van de aanvraag terecht gehandhaafd, maar heeft zijn informatieplicht geschonden door de vreemdeling en referent slechts met één zin te verwijzen naar de reguliere procedure. De staatssecretaris moet vervolgens in die procedure invulling geven aan de gunstiger voorwaarden van de Gezinsherenigingsrichtlijn zoals bepaald in de artikelen 10, 11 en 12, tweede lid, voor zover in dit geval van toepassing. De belangenafweging in het kader van de Gezinsherenigingsrichtlijn is in dit geval gelijk aan de belangenafweging als bedoeld in artikel 8 van het EVRM in het kader van een reguliere mvv-aanvraag.

De staatssecretaris heeft de afwijzing van de mvv-aanvraag in het kader van nareis gehandhaafd, omdat de vreemdeling geen gezinslid is als bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000. [...] Daarnaast heeft de staatssecretaris erop gewezen dat de vreemdeling een reguliere mvv-aanvraag kan indienen met het oog op verblijf bij referent. [...]

Is de Gezinsherenigingsrichtlijn van toepassing op de aanvraag van referent ten behoeve van de vreemdeling?

Het toepassingsbereik van de Gezinsherenigingsrichtlijn wordt bepaald door artikel 3 van die richtlijn. In het eerste lid van dat artikel staat dat de Gezinsherenigingsrichtlijn van toepassing is wanneer de gezinshereniger wettig in een lidstaat verblijft, in het bezit is van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel met een geldigheidsduur van ten minste één jaar en reden heeft om te verwachten dat hem een permanent verblijfsrecht zal worden toegekend, indien de leden van zijn gezin onderdanen van een derde land zijn. [...] De vreemdeling en referent betogen dan ook terecht dat de Gezinsherenigingsrichtlijn van toepassing is op de aanvraag van referent ten behoeve van de vreemdeling.

Kunnen de vreemdeling en referent rechten ontleen aan de artikelen 4 of 10 van de Gezinsherenigingsrichtlijn?

[...] De vreemdeling valt echter, als moeder van een meerderjarige gezinshereniger, in de categorie gezinsleden bedoeld in artikel 4, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Over dat artikellid vermeldt paragraaf 2.2 van de richtsnoeren dat het een facultatieve

bepaling is op grond waarvan de lidstaten ook toestemming kunnen verlenen voor gezinshereniging aan andere gezinsleden, zoals de ouders van de gezinshereniger, waarbij voor die ouders tevens moet gelden dat zij in het land van herkomst de nodige gezinssteun ontberen en ten laste komen van de gezinshereniger of diens echtgenoot. Verder staat in die paragraaf dat, wanneer een lidstaat ervoor kiest om toestemming te verlenen voor gezinshereniging van de in dit artikellid genoemde andere gezinsleden, de richtlijn volledig toepasbaar is.

Uit artikel 9 van de Gezinsherenigingsrichtlijn volgt dat hoofdstuk V van die richtlijn van toepassing is op de aanvraag van referent, omdat zij in het bezit is van de vluchtelingenstatus. In artikel 10, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn staat niet of dat artikel de in artikel 4 van die richtlijn gemaakte tweedeling van verplichte en facultatieve bepalingen volgt. Naar het oordeel van de Afdeling volgt artikel 10, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn de hiervoor bedoelde tweedeling. [...] In paragraaf 6.1.1 van de richtsnoeren staat namelijk dat volgens artikel 10, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn de *definitie* van gezinsleden van artikel 4 van die richtlijn van toepassing is op gezinsleden van vluchtelingen en dat dit betekent dat de verplichte en facultatieve beperkingen die in artikel 4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn zijn vastgesteld ook van toepassing zijn op gezinsleden van vluchtelingen.

Dit betekent naar het oordeel van de Afdeling, dat een lidstaat de in artikel 4, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn genoemde gezinsleden niet krachtens die richtlijn toestemming tot toegang en verblijf hoeft te geven indien die lidstaat deze bepaling niet heeft geïmplementeerd, ook niet indien de gezinshereniger in het bezit is van de vluchtelingenstatus.

De Nederlandse wetgever heeft de facultatieve bepalingen van artikel 4, tweede lid, anders dan de vreemdeling en referent betogen, niet geïmplementeerd. [...] Anders dan de vreemdeling en referent betogen is de in artikel 3.13, tweede lid, van het Vb 2000 neergelegde bevoegdheid van de staatssecretaris daarom ook geen implementatie van artikel 10, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Samenvattend leidt het voorgaande tot de conclusie dat referent weliswaar onder het toepassingsbereik van de Gezinsherenigingsrichtlijn valt, maar de vreemdeling en referent geen rechten kunnen ontlenen aan de artikelen 4 of 10 van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Heeft de staatssecretaris de vreemdeling en referent ten onrechte verwezen naar de reguliere procedure?

Uit de uitspraak van 27 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4275](#), volgt dat uit de punten 58 tot en met 61 van het arrest K. en B. [HvJEU, 7 november 2018, [ECLI:EU:C:2018:877](#)] kan worden afgeleid dat de staatssecretaris de uitoefening van het recht op gezinshereniging in de praktijk niet uiterst moeilijk of onmogelijk maakt door een aanvraag voor nareis af te wijzen wegens het niet voldoen aan formele vereisten, omdat tegelijk de mogelijkheid wordt geboden om een reguliere mvv-aanvraag in te dienen.

De Afdeling overweegt verder dat uit punt 50 van het arrest K. en B. volgt dat het niet voldoen aan een formeel vereiste geen directe gevolgen heeft voor de toestemming tot binnenkomst of verblijf van de gezinsleden van de gezinshereniger. Op basis van die

formele eisen wordt immers enkel het kader bepaald waarbinnen een verzoek om gezinshereniging moet worden beoordeeld. Volgens het Hof kan de inhoudelijke beoordeling pas plaatsvinden nadat is bepaald welke regeling daarop van toepassing is. In die uitspraak ging het om het vereiste als bedoeld in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn om een mvv-aanvraag in het kader van nareis binnen drie maanden in te dienen. Het zijn van een gezinslid als bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, zoals geïmplementeerd in artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000, is naar het oordeel van de Afdeling vergelijkbaar met zo'n formeel vereiste. De vaststelling of een vreemdeling al dan niet behoort tot een categorie gezinsleden als bedoeld in die bepaling behoeft immers geen inhoudelijke beoordeling. Met deze eis wordt derhalve enkel het kader bepaald waarbinnen een verzoek om gezinshereniging moet worden beoordeeld (vgl. punt 50 van het arrest K. en B.). Indien een vreemdeling geen gezinslid is als bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000 kan de staatssecretaris die vreemdeling voor de behandeling van zijn verzoek om gezinshereniging daarom doorverwijzen naar de reguliere procedure. [...]

De staatssecretaris heeft in het besluit van 26 juni 2015, waarin hij de afwijzing heeft gehandhaafd, slechts vermeld dat de vreemdeling en referent voor een beoordeling aan de hand van artikel 8 van het EVRM een daarvoor bestemde aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier moeten indienen. Met deze enkele zin heeft de staatssecretaris de vreemdeling en referent niet volledig geïnformeerd over de gevolgen van de afwijzing noch over de maatregelen die zij moeten nemen om hun recht op gezinshereniging via de reguliere procedure doeltreffend te kunnen doen gelden, zoals vereist volgens het arrest K. en B. [...]

De vreemdeling en referent voeren in hun grieven tevergeefs aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat een reguliere mvv-aanvraag tijdrovender en kostbaarder is dan een aanvraag in het kader van nareis. Uit de uitspraak van de Afdeling van 27 december 2018 en punt 61 van het arrest K. en B. volgt dat de vertraging en administratieve lasten die het indienen van een nieuwe aanvraag met zich brengt niet van dien aard zijn dat dit het recht op gezinshereniging in alle gevallen in de weg staat.

De vreemdeling en referent betogen ook tevergeefs dat een reguliere mvv-aanvraag in de beslisprijktijk van de staatssecretaris nauwelijks tot vergunningverlening leidt. [...] Voor zover de vreemdeling en referent al gevolgd kunnen worden in hun betoog dat een reguliere mvv-aanvraag in de beslisprijktijk van de staatssecretaris nauwelijks tot vergunningverlening leidt, doet dit, gelet op het voorgaande, geen afbreuk aan het nuttig effect van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Uit de uitspraak van de Afdeling van 27 december 2018 volgt verder dat, omdat de Gezinsherenigingsrichtlijn van toepassing is op referent en zij in het bezit is van de vluchtelingenstatus, de staatssecretaris ervoor moet zorgen dat referent in aanmerking blijft komen voor de gunstiger voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging zoals bepaald in de artikelen 10, 11 en 12, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, voor zover op haar van toepassing.

Is de belangenafweging in het kader van de Gezinsherenigingsrichtlijn voor de vreemdeling en referent gunstiger dan de belangenafweging als bedoeld in artikel 8 van het EVRM in het kader van een reguliere mvv-aanvraag?

Omdat de vreemdeling geen gezinslid is als bedoeld in artikel 4, eerste lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn, kunnen de vreemdeling en referent - zoals overwogen onder 9.3 - geen rechten ontleen aan de Gezinsherenigingsrichtlijn. De staatssecretaris heeft in dit geval een beoordelingsmarge die gelijk is aan artikel 8 van het EVRM. Dit leidt tot de conclusie dat, naar de huidige stand van het recht, de belangenafweging waartoe artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn verplicht in dit geval gelijk is aan de belangenafweging waar artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het EU Handvest toe verplichten. De vreemdeling en referent kunnen daarom niet worden gevolgd in hun betoog dat voor hen de belangenafweging in het kader van de Gezinsherenigingsrichtlijn gunstiger is dan de belangenafweging als bedoeld in artikel 8 van het EVRM in het kader van een reguliere mvv-aanvraag.

[ECLI:NL:RVS:2019:](#)

JnB2019, 387

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 28-03-2019, NL19.2498

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. Niet in geschil is dat de vreemdeling vanwege zijn seksuele geaardheid bij terugkeer naar Libië een reëel risico op ernstige schade loopt. Verweerder heeft de vreemdeling echter niet in het bezit van een verblijfsvergunning gesteld omdat in zijn visie sprake is van een contra-indicatie. Volgens verweerder heeft de vreemdeling zich namelijk schuldig gemaakt aan een 'ernstig misdrijf' als bedoeld in paragraaf C2/7.10 van de Vreemdelingencirculaire 2000. De rechtbank is van oordeel dat verweerders beleid, gelet op de door het Hof van Justitie gegeven uitleg, in overeenstemming is met het begrip 'ernstig misdrijf' in artikel 17 van de Kwalificatierichtlijn. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder echter onvoldoende gemotiveerd dat in eisers geval op grond van het beleid sprake is van een 'ernstig misdrijf'. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:3086](#)

JnB2019, 388

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 22-03-2019 (publ. 26-03-2019), AWB 18/8463

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Eiseres is afkomstig uit Eritrea. Ze heeft de uitkomst van haar mvv-aanvraag niet afgewacht, maar is naar Nederland gereisd en heeft hier asiel aangevraagd. Hierdoor ontbreekt het procesbelang bij de onderhavige procedure. Dat haar asielaanvraag buiten behandeling gesteld kan worden wegens verantwoordelijkheid van Italië maakt dit niet anders.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:2917](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 389

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 19-02-2019 (publ. 26-03-2019), NL19.2738

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLIN. Polen. Gelet op de zorgen die de Europese Commissie in hun voorstel van 20 december 2017 op grond van artikel 7, eerste lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, inzake de rechtsstaat in Polen [COM(2017) 835 final] hebben geuit over het ontbreken van een onafhankelijke en legitieme constitutionele toetsing en de bedreiging van de onafhankelijkheid van de gewone rechterlijke macht in Polen, zoals dat blijkt uit het arrest LM tegen Ierland van 25 juli 2018 ([ECLI:EU:C:2018:586](#)), leent de voorlopige voorzieningenprocedure zich in dit geval niet voor de beantwoording van de rechtsvraag of ten opzichte van Polen nog uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De zaak zal daarom worden doorverwezen naar de meervoudige kamer van deze rechtbank, zittingsplaats 's-Hertogenbosch.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:2927](#)

JnB2019, 390

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 28-03-2019 (publ. 01-04-2019), NL19.1106

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Italië. Voor zover er thans informatie is ingebracht die niet uitdrukkelijk is meegewogen door de Afdeling in haar recente uitspraken en waarin nieuwe relevante feiten en omstandigheden naar voren komen, zoals bepaalde delen en bijlagen van de brieven van Vluchtelingenwerk Nederland van 24 januari 2019 en 28 februari 2019, blijkt daaruit niet van dermate aan het systeem gerelateerde tekortkomingen dat op grond daarvan niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

De eerste rechtsvraag die door de rechtbank zal worden beantwoord is of reeds op basis van de ingebrachte stukken en informatie, alsmede naar voren gebrachte stellingen door eiser aannemelijk is gemaakt dat in Italië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen die ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat eiser daar een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In relatie tot de voormelde rechtsvraag stelt de rechtbank in de eerste plaats vast dat verweerder heeft gewezen op de recente uitspraken van de Afdeling, waarin is bepaald dat verweerder ten aanzien van Italië mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat een groot deel van de

informatie die thans door eiser is ingebracht uitdrukkelijk is meegewogen door de Afdeling in die uitspraken dan wel dat het informatie betreft die dateert van voor die uitspraken of informatie over vergelijkbare gebeurtenissen, zodat die informatie geen wezenlijk ander beeld schept van de situatie zoals die is beoordeeld door de Afdeling. Zo zijn de gevolgen en omzetting van het decreet naar wet uitvoerig aan bod gekomen in de uitspraak van de Afdeling van 19 december 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:4131](#)].

Voor zover er thans informatie is ingebracht die niet uitdrukkelijk is meegewogen door de Afdeling en waarin nieuwe relevante feiten en omstandigheden naar voren komen, zoals bepaalde delen en bijlagen van de brieven van VWN van 24 januari 2019 en 28 februari 2019, blijkt daaruit (ook gezien in het licht van alle overige informatie), naar het oordeel van de rechtbank, niet van dermate aan het systeem gerelateerde tekortkomingen dat op grond daarvan het voornoemde risico bij terugkeer kan worden aangenomen. [...]

Gelet op al het voorgaande, is de rechtbank van oordeel dat er geen sterke aanwijzingen zijn dat er in Italië na overdracht sprake is van een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling, die maken dat de bewijslast (volledig) naar verweerder verschuift, althans waardoor verweerder op grond van zijn onderzoeks- en samenwerkingsplicht gehouden is meer onderzoek te verrichten (zoals het verrichten van onderzoeken in Italië of bij de Italiaanse consul) dan hij heeft gedaan.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:3148](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 391

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 19-03-2019 (publ. 25-03-2019), NL19.5275

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Geen reëel zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Marokko.

De rechtbank stelt vast dat verweerder niet heeft bestreden dat op 24 juli 2017 afgifte van een laissez-passer is aangevraagd bij de Marokkaanse autoriteiten, waarop tot op heden geen antwoord is ontvangen, ondanks regelmatig rappelleren – laatstelijk op 12 maart 2019 –, presentatie van eiser in persoon, het overleggen van een kopie van het paspoort van eiser en het voeren van overleg op hoog niveau. Verweerder heeft niet aannemelijk gemaakt dat er een concreet aanknopingspunt is dat de Marokkaanse autoriteiten binnen een redelijke termijn alsnog over zullen gaan tot afgifte van een laissez-passer voor eiser. Gelet op deze omstandigheden heeft verweerder niet bij de oplegging van de maatregel kunnen concluderen dat er een reëel zicht op uitzetting bestond. Dat eiser in het bezit is van een paspoort maar dit weigert te overleggen, maakt dit niet anders. Feitelijk heeft eiser, met korte onderbrekingen daarvan, in totaal vijftien maanden in vreemdelingenbewaring gezeten en heeft hem dit er niet toe bewogen zijn medewerking aan zijn vertrek te verlenen. In het vertrekgesprek van 10 maart 2019

geeft eiser te kennen dat hij niet van mening is veranderd en niet naar Marokko zal gaan zonder zijn in Nederland verblijvende kinderen, die onder het gezag staan van hun moeder. Gelet hierop is er geen enkel aanknopingspunt om aan te nemen dat eiser alsnog zijn houding zal veranderen en zal meewerken aan zijn uitzetting. Verweerder voert terecht aan dat op eiser een vertrekplicht rust, maar dit maakt niet dat daarom geoordeeld moet worden dat met de huidige maatregel een reëel doel wordt gediend nu er geen zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn is. De maatregel is daarom vanaf de oplegging ervan (7 maart 2019) onrechtmatig.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:2890](#)

[Naar inhoudsopgave](#)